

‘HOE VERBREEK IK DIE SAAIE TRADITIE?’

Bianca (37) en Sven (38) vieren de jaarwisseling al een jaar of tien samen met hun vrienden George en Sylvia. Dat begint nu wel érg saai te worden en dit jaar willen Bianca en Sven eens iets anders. Maar hoe vertellen ze dat aan hun vrienden?

Mijn man Sven en ik zijn al sinds onze studententijd bevriend met George en Sylvia. Na onze studies gingen we in dezelfde buurt wonen en toen Sylvia en ik ongeveer tegelijkertijd zwanger raakten, werd onze vriendschap nog hechter. We kregen allebei een jongetje: ik beviel van Levi, zij van Beer.

We zaten allemaal in de luiers toen Sylvia en George ons uitnodigden voor oud en nieuw. We hadden het nooit eerder samen gevierd, want Sven en ik liepen altijd meerdere adressen af, om uiteindelijk ergens op een feestje te belanden. Maar met een kleine hummel is dat niet te doen, dus gingen we op het aanbod in. Die eerste oud en nieuw ‘nieuwe stijl’ was wel wennen. Geen harde muziek en drank, maar met z’n vieren aan de keukentafel met een oudejaarsshow op de achtergrond. Niet te hard, anders hoorden we de babyfoon niet. Onze Levi werd om middernacht wakker van de herrie, dus stond ik met een baby in mijn armen door het raam naar het vuurwerk te kijken. Het maakte me niet uit, de avond was gezellig geweest.

Het jaar daarna nodigden wij Sylvia en George bij ons thuis uit en je voelt ‘m al aankomen: het jaar daarop werden wij weer bij hen uitgenodigd. Zonder dat we daar bewust op aangestuurd hadden, was er een traditie ontstaan.

Beledigd

Twee jaar geleden ontstonden de eerste strubbelingen. Onze ouders namen ons in de kerstvakantie

mee op vakantie, dus waren we er niet met oud en nieuw. Levi was toen negen, dus hadden we al negen jaar op rij oud en nieuw met elkaar gevierd. Nu eens een keertje niet en met een goede reden, vonden wij. Toch reageerden George en Sylvia bijna beledigd toen we dit lieten weten.

“Het begint echt als een verplichting te voelen”, verzuchtte Sven. “We moeten het maar eens ter sprake brengen, want dit is niet relaxed.” Daar was ik het mee eens, maar dat gesprek kwam er niet. We hadden de moed gewoon niet. We waren bang dat het gevolgen zou hebben voor onze vriendschap.

Hoewel die vriendschap altijd is gebleven, is hij door de jaren heen wel veranderd. We zien elkaar nog wel, maar niet zo heel vaak meer. Vroeger deden we samen met onze jongens vaak iets leuks - naar een pretpark of een weekendje weg - maar dat gebeurt nu minder vaak. Daarvoor zijn onze gezinnen inmiddels te verschillend. Drie jaar geleden beviel Sylvia van een dochtertje, Suus, en met zo’n kleintje zijn ze meer aan huis gebonden dan wij. Levi en Beer vinden elkaar aardig, maar lijken helemaal niet op elkaar. Levi is een echt voetballertje, een machomannetje, Beer is rustiger. Levi klimt in bomen, Beer bekijkt ze met een vergrootglas.

Toch zaten we vorig jaar met oud en nieuw weer bij hen thuis. George was er tegen Sven over begonnen en die had zo snel geen smoes kunnen bedenken. Hij had wel een opmerking geplaatst: “Het moet geen verplichting worden, hoor!” Maar

we vragen ons af of die boodschap bij George is aangekomen.

‘Ik was liever naar een feestje gegaan, maar daar zaten we weer aan die keukentafel...’

Ik baalde er wel van. Ik wilde wel weer eens naar een feestje of zo! Maar in plaats daarvan zaten we weer aan de keukentafel en werden we continu gestoord door Suus. Levi en Beer zaten suf achter de Playstation en zoals elk jaar vertrokken we rond één uur naar huis. Maar goed, het jaar 2015 was ingeluid en daarna dacht ik er eigenlijk niet echt meer aan.

Alternatief plan

Maar een paar weken terug werd ik op de voetbal uitgenodigd voor een oud-en-nieuwfeest door de moeder van een teamgenootje van Levi. Ik vind het een superidee en Sven en Levi ook. Maar al snel rees de vraag: wat doen we dan met George en Sylvia? Dat probleem schoven we voor ons

uit. Eigenlijk hoopten we stiekem dat Svens opmerking van vorig jaar toch was aangekomen bij George. Nog steeds konden we de moed niet opbrengen om de telefoon te pakken en het onderwerp rechtstreeks aan te kaarten.

Had ik dat nu maar wel meteen gedaan, want onlangs is het probleem alleen maar groter geworden. Sylvia belde namelijk zelf. Terwijl we over koetjes en kalfjes praatten, probeerde ik koortsachtig te bedenken wat ik zou gaan zeggen over oud en nieuw. Maar het was al te laat, want ze begon er zelf over. “Dit jaar bij jou, hè?” zei ze. “Beer neemt de Playstation mee. En wij regelen de champagne!”

Het is laf, maar ik heb haar met een smoes onderbroken: “Sorry Sylvia, de bel gaat, ik moet ophangen. Ik bel je later!” Ik vond het gewoon te moeilijk om te zeggen dat we dit jaar iets anders willen gaan doen.

Het eerlijkst zou zijn om nu de telefoon te pakken en Sylvia en George te vertellen dat we van de traditie af willen. Maar dat is moeilijk. We zijn bang dat ze ons dan zullen verwijten dat we hen in de steek laten. En misschien is dat ook wel zo? De makkelijkste ‘oplossing’ is toch maar weer oud en nieuw met hen vieren en het onderwerp na de jaarwisseling bespreken. Eigenlijk heb ik daar helemaal geen zin in, maar ik weet niet of we het zomaar kunnen maken om na al die jaren ons eigen plan te trekken. Wat vinden jullie? ■